

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg

Dato: 16-11-2020
Enhed: SUNDJUR
Sagsbeh.: DEPAYA
Sagsnr.: 2001812
Dok. nr.: 1454344

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg har den 1. november 2020 stillet følgende spørgsmål nr. 1 til L 59 – Forslag til Lov om ændring af sundhedsloven (Styrelsen for Patientklagers vurdering af lægeerklæringer på indfødsretsområdet). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Kirsten Normann Andersen (SF).

Spørgsmål nr. 1:

”Det fremgår af lovforslaget, at sundhedspersoner, private og myndigheder kan afkræve enhver oplysninger, som er nødvendig for styrelsens vurdering. Vil ministeren uddybende konkretisere, hvilke oplysninger der er tale om, og kan ministeren bekræfte, at bestemmelsen også omfatter oplysninger, som en patient har givet i fortrolighed til en læge?”

Svar:

Sundheds- og Ældreministeriet har til brug for besvarelse af spørgsmålet indhentet bidrag fra Styrelsen for Patientklager, der har oplyst følgende:

”Styrelsen for Patientklager vil i forbindelse med modtagelse af anmodningen fra Udlændinge- og Integrationsministeriet modtage sagens akter, herunder den pågældende lægeerklæring. Styrelsen for Patientklager vil herefter i nødvendigt omfang indhente sagens øvrige oplysninger, herunder eksempelvis journalmateriale, samt en udtalelse fra den læge, der har udarbejdet erklæringen. Styrelsen for Patientklager kan endvidere indhente supplerende oplysninger fra Udlændinge- og Integrationsministeriet.

I de fleste tilfælde vil Styrelsen for Patientklager modtage alle nødvendige oplysninger fra Udlændinge- og Integrationsministeriet med henblik på, at Styrelsen for Patientklager kan vurdere, om styrelsen er enig eller uenig i de lægelige vurderinger og konklusioner i lægeerklæringen, eller om de lægelige vurderinger og konklusioner er mangelfulde. Da det imidlertid ikke kan udelukkes, at Styrelsen for Patientklager i enkelte sager kan have brug for supplerende oplysninger, tilvejebringes i den foreslåede § 212 b, stk. 2, en hjemmel til, at styrelsen kan indhente sådanne oplysninger fra sundhedspersoner, af private og af myndigheder, der som udgangspunkt er forpligtede til at give styrelsen oplysningerne. Bestemmelsen kan fx bruges, hvis der opstår tvivl om, hvorvidt Udlændinge- og Integrationsministeriet har modtaget alle de lægelige oplysninger, som den læge, der har udfærdiget lægeerklæringen, har inddraget ved sin vurdering.

For så vidt angår sundhedspersoner følger det af sundhedslovens § 40, at sundhedspersoner skal iagttage tavshedshed om, hvad de under udøvelsen af deres erhverv erfarer eller får formodning om angående helbredsforhold og andre fortrolige oplysninger. Sundhedspersonerne har altså tavshedspligt. Det er derfor udgangspunktet, at patientens samtykke skal indhentes, for at der kan videregives oplysninger omfattet af bestemmelsen. Når sundhedspersonen er forpligtet til at videregive oplysningerne, kan oplysningerne dog videregives uden patientens samtykke. Det antages dog, at

sundhedspersonen, selv om sundhedspersonen er forpligtet til at videregive oplysninger, i almindelighed skal forsøge at indhente patientens samtykke.

I ansøgningssager er det Sundhedsvæsenets Disciplinærnævns og Styrelsen for Patientklagers praksis, at sundhedspersonen ikke bør videregive oplysningerne, hvis det ikke er muligt at få patientens samtykke hertil, heller ikke selv om sundhedspersonen i princippet er forpligtet til at videregive oplysningerne. Sundhedspersonen skal i stedet meddele myndigheden, at det ikke har været muligt at få patientens samtykke til at videregive oplysningerne. Myndigheden er herefter forpligtet til at underrette ansøgeren om, at dennes manglende medvirken kan få betydning for, om ansøgningen kan imødekommes”.

Med venlig hilsen

Magnus Heunicke / Aysu Altuntas